

Înălțarea lui Ilie la cer

- 2:1-18 -

Cap. 2 este un pasaj care ne ridică o mulțime de întrebări. Prima întrebare este: De ce îl ruga Ilie pe Elisei *să rămână* la Ghilgal, și apoi la Betel, și apoi la Ierihon? Și, când a fost înștiințat Ilie că va fi răpit? Știa acest lucru de când era încă la Ghilgal? Sau l-a aflat în timpul traseului Ghilgal – Betel – Ierihon – Iordan? Dacă Ilie știa de la început (care cred că e varianta cea mai probabilă), atunci am putea să găsim o posibilă explicație la rugămintea sa față de Elisei. Ilie nu spune celorlalți că va fi răpit. El nu știe că și ceilalți fuseseră înștiințați de Domnul. Ilie nu vrea să facă circ și spectacol cu privire la înălțarea sa la cer. El poate nu știa dacă Domnul vroia ca ceilalți să afle sau să asiste la acest lucru. Și atunci îi cere lui Elisei să îl lase să continue singur drumul. Dar nici nu îl oprește să vină cu el. Ilie lasă în mâna Domnului decizia ca Elisei să îl însoțească sau nu. Și după cererea lui Elisei, Ilie îi răspunde: „*Dacă mă vei vedea când voi fi răpit, vei primi puterea; dacă nu, nu.*” După cum el nu știa dacă Domnul va asculta cererea lui Elisei, el nu știa nici dacă Domnul vroia ca Elisei să asiste la răpirea sa la cer. Sau poate a fost un test pentru Elisei. Și dacă nu a fost un test din partea lui Ilie, se pare că în mod cert a fost un test din partea lui Dumnezeu. De ce Domnul a înștiințat mai dinainte pe Elisei, că Ilie va fi răpit la cer? Oare nu tocmai pentru a-l însoți pe acesta până la răpire? Dar oare de ce i-a înștiințat și pe ceilalți prooroci? Probabil pentru ca să fie mai mulți martori direcți sau indirecti față de acest eveniment special. Astfel, când Elisei a venit cu vestea că Ilie a fost răpit la cer, mesajul său a fost credibil deoarece fiii proorocilor din Betel și Ierihon fuseseră înștiințați și ei mai dinainte de Domnul cu privire la acest eveniment. Dar marea întrebare este: De ce fiii proorocilor din Betel și din Ierihon nu l-au însoțit pe Ilie? Oare Ilie i-ar fi oprit? Dacă nu l-a oprit pe Elisei, de ce i-ar fi oprit pe ei? Oare Domnul nu a vrut să le dea tuturor șansa să asiste la acest eveniment cu totul special? Cum se explică pasivitatea fiilor proorocilor? Domnul să te înștiințeze că Ilie va fi răpit și tu să îi spui pur și simplu: La revedere! Fără să mergi cu el pentru a asista la răpirea sa la cer? Răpunsul la aceste întrebări se pare că îl găsim în cap.2:15-18. De fapt, fiii proorocilor nu credeau cu adevărat că Domnul îl va răpi pe Ilie la ceruri. Se gândeau că e prea de tot acest lucru. Ei sfidează autoritatea lui Elisei care le cere să nu se ducă să îl caute pe Ilie. Și ei îl caută 3 zile. Ei se gândeau că Domnul doar l-a luat dintr-o parte și l-a dus în altă parte. Și în acest pasaj e vorba de acei prooroci care au crezut mai mult ca ceilalți și au mers totuși după Ilie și Elisei și au asistat cel puțin la despărțirea Iordanului dacă nu chiar și la răpirea lui Ilie. (Traducerea NIV a versetului 1:15 sugerează că ei au asistat și la răpirea lui Ilie la cer). Deci, dintre prooroci câțiva au crezut mai mult, dar totuși doar în parte Cuvântul Domnului. Cu adevărat era o provocare să crezi că Domnul va răpi un om la cer și îl va scuti pe acesta de experiența morții. Domnul mai făcuse lucrul acesta în vechime cu Enoh. Dar e mai ușor să crezi lucrurile din vechime, decât aceleași experiențe ca parte a prezentului tău. Toți oamenii de la Adam până la Ilie au trecut prin experiența morții, cu excepția lui Enoh. De ce l-ar răpi acum Domnul pe Ilie la cer? Fiii

proorocilor nu au crezut Cuvântul Domnului și de aceea nici nu au mers mai departe cu Ilie. Elisei însă a crezut și a mers mai departe. El nu s-a lăsat descurajat de superficialitatea credinței celorlalți prooroci care nu au dorit să meargă mai departe cu Ilie. El, singur, a mers mai departe pentru a asista la mărețul eveniment. El nu s-a lăsat descurajat nici de rugămintea lui Ilie de a fi lăsat singur. Elisei l-a însoțit pe Ilie până la capăt. Și Domnul a răsplătit din plin credința și insistența lui.

Traseul pe care îl parcurge Ilie: Ghilgal-Betel-Ierihon-Iordan, ne aduce aminte de cartea Iosua și de traseul parcurs de poporul Israel alături de chivotul Domnului când au intrat în țara promisă. Și despărțirea Iordanului ne arată destul de clar că autorul premeditează să ne amintim de momentul intrării lui Israel în țara moștenită, intrare care a avut loc tot în urma despărțirii miraculoase a Iordanului. Traseul a fost atunci:

- Iordan – Ghilgal – Ierihon – Gabaon (care este ceva mai la Sud de Betel)
- Traseul lui Ilie este ciudat. Ghilgal este cel mai apropiat de Iordan. Dar de la Ghilgal el se întoarce la Betel, ca apoi se reîntoarce spre Ierihon, pentru a reveni apoi la Iordan. Traseul lui Ilie nu este guvernat de o logică geografică. Traseul lui Ilie are o altă logică. El subliniază de fiecare dată: „Domnul mă trimite la Betel, la Ierihon, la Iordan.” De ce îl trimitea Domnul acolo? Care e rostul acestui drum? De ce Domnul l-a răpit pe Ilie dincolo de Iordan? Și dacă intenționa acest lucru de la început, de ce de la Ghilgal nu l-a trimis direct la Iordan, ci îl trimite înapoi la Betel și la Ierihon și apoi la Iordan.

Pentru a răspunde la aceste întrebări trebuie mai întâi să analizăm următoarea posibilă interpretare:

- O dată cu plecarea mijlocitorului din mijlocul lui Israel, pleacă și Domnul din mijlocul poporului. Domnul era alături de Ilie. Iordanul s-a despărțit nu doar în fața lui Ilie, ci și în fața Domnului, la fel cum a fost la intrarea în țara promisă, când de fapt Iordanul s-a despărțit înaintea chivotului. Domnul părăsea țara o dată cu Ilie. Domnul pleca din țară pe un drum asemănător cu cel pe care intrase. Insistența și credința lui Elisei face posibilă reîntoarcerea Domnului în mijlocul lui Israel. Iordanul se desparte, nu atât în fața lui Elisei cât și în fața Domnului care datorită noului mijlocitor (Elisei) este gata să mai locuiască o vreme în mijlocul unui popor idolatru.
- Dacă această interpretare e adevărată, atunci în lumina acesteia, putem găsi explicații cu privire la logica traseului lui Ilie de dinaintea răpirii sale la cer. În lumina cap.19 și a comentariilor pe care le-am făcut cu privire la rolul mijlocitorului, interpretarea este plauzibilă. După evenimentele din cap.19, Ilie se

duce la Elisei pentru a-l face ucenicul său. Ilie vrea ca după plecarea sa de pe pământ, Elisei să fie noul mijlocitor. Și cap.2, precum și cele ce urmează din 2 Împărați, confirmă acest lucru. Datorită lui Elisei, Domnul mai oferă har lui Israel. Necredința proorocilor evidențiată în cap.2, ne arată că aceștia nu se ridicau la înălțimea lui Ilie și nu puteau fi acei mijlocitori care să țină pe loc mânia lui Dumnezeu. Elisei însă dovedește că are o credință specială. El este noul mijlocitor care continuă lucrarea lui Ilie pe pământ.

Să încercăm să găsim rațiunea tabloului lui Ilie în lumina acestei interpretări. Sunt mai multe posibilități care nu se exclud reciproc:

- Localitățile menționate: Ghilgal, Ierihon, lângă Iordan, ne aduc aminte de intrarea Domnului în țara promisă. Se sugerează că acum Domnul părăsește țara. Dar înainte de a o părăsi, comemorează acele zile minunate când poporul Său trăia în ascultare. Este ca și cum înainte de actul divorțului, Yahwe privește în albumul căsniciei Sale cu Israel și comemorează cu tristețe de moarte primii pași în țara promisă alături de Mireasa Sa credincioasă de atunci.
- De la Ghilgal, Domnul putea merge direct dincolo de Iordan. Totuși, înainte de acest lucru, se întoarce la Betel și apoi la Ierihon. De ce la aceste 2 cetăți? Pentru că acolo erau câteva comunități importante ale proorocilor. Domnul vizitează înainte de a pleca din țară, rămășița credincioasă a poporului Său pentru a vedea dacă printre ei se găsește credința aceea care să îl facă să nu părăsească țara. Dar proorocii săi sunt bântuiți de necredință. Elisei însă insistă, perseverează în credință, spală rușinea necredinței proorocilor Domnului și îl convinge pe Domnul să se reîntoarcă în țară.
- De ce se întoarce Domnul la Betel și la Ierihon înainte de a reveni la Iordan și de a-l traversa? E adevărat că în Betel și în Ierihon erau comunități de prooroci, dar cele două cetăți erau și martorele păcatelor lui Israel. La Betel, încă era vițelul ridicat de Ieroboam, iar Ierihonul rezidit reprezenta o sfidare imensă a autorității lui Yahwe care poruncise ca acea cetate să nu fie rezidită niciodată, ci să fie un semn de aducere aminte a dreptei Sale judecăți asupra culturii canaanite. Rezidirea Ierihonului însemna disprețuirea judecății divine și validarea culturii și modului de viață a popoarelor canaanite. Domnul ajunge la Ghilgal, dar ezită o clipă și se reîntoarce la Betel și la Ierihon, să vadă dacă totuși este vreo schimbare, vreun semn de pocăință. Însă nu vede nimic de felul acesta, iar proorocii de acolo sunt cuprinși de necredință. Nimic nu s-a schimbat la Betel și nici la Ierihon, iar proorocii de acolo nu au suficientă credință să îl țină pe Yahwe în țară. Și atunci, Domnul se hotărăște să plece și să traverseze Iordanul.

În acest capitol, strălucește credința lui Elisei. El crede din toată inima ce i-a spus Domnul despre răpirea lui Ilie, și de aceea îl urmează până la capăt. Când Ilie vede credința și insistența lui Elisei, după ce trec Iordanul îi spune acestuia:

- „Cere ce vrei să-ți fac înainte să fiu răpit de la tine.”

Este posibil ca Elisei să fi avut în minte să îi facă o cerere lui Ilie și de aceea să-l fi urmat cu atâta insistență. Ilie își dă seama probabil, de intenția ucenicului său, și atunci îi pune această întrebare. Elisei nu pare surprins de ea și răspunde fără să ezite:

- „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!”
- „Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa.” – îi răspunde Ilie.

Și Elisei îl vede pe Ilie când este răpit și deci, primește o îndoită măsură din duhul lui Ilie. Acest tablou ridică o mulțime de întrebări:

- Ce înseamnă a primi din duhul lui Ilie?
- De unde are curajul Elisei să ceară o măsură dublă? Ce înseamnă această măsură dublă? Cum se manifestă ea în viața lui?
- De ce era un lucru greu ce cerea Elisei?
- De ce Domnul răspunde cererii lui Elisei? Pe ce bază răspunde El cererii acestuia?
- Elisei primește o măsură îndoită din duhul lui Ilie. De ce nu a primit Ilie încă o măsură din puterea primită de sus?

Sunt întrebări dificile, ca și cererea lui Elisei. Voi propune acum câteva răspunsuri, dar trebuie să avem în minte aceste întrebări și pe parcursul studierii următoarelor capitole dedicate vieții lui Elisei.

Puterea lui Ilie venea de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Elisei nu primește din identitatea lui Ilie, ci din puterea care lucra în Ilie. Duhul Sfânt lucra prin Elisei în acea vreme. Dar de fapt, el cere o măsură mai mare a Duhului să lucreze prin el. Și cere ca puterea Duhului să lucreze cu o putere de două ori mai mare decât cea care opera prin Ilie. Dar la ce se referă această putere a Duhului, sau ca să o punem în limbajul lui Elisei, această măsură dublă din duhul lui Ilie? Privim la viața lui Ilie, și observăm:

- Minunile făcute de Dumnezeu prin Ilie.
- Confruntarea cu autoritate cu adevărul și chemarea la pocăință a unui împărat și popor împietrit, prin Ilie.

- Revărsarea mâniei lui Dumnezeu amânată prin mijlocirea lui Ilie.

Cele trei coordonate ale manifestării puterii divine prin Ilie sunt legate între ele. Când Elisei a făcut această minunată cerere și când Domnul i-a răspuns, s-a avut în vedere mai mult una din cele trei coordonate, sau toate trei, sau altceva? Unii teologi au făcut o observație cu privire la numărul de minuni operate de Domnul prin Ilie și prin Elisei, și au spus că avem de două ori mai multe minuni consemnate în cazul lui Elisei. Să încercăm să vedem cum au numărat aceștia. În cazul lui Elisei numărătoarea pare mai simplă. Iată minunile făcute de acesta și care sunt consemnate în Scriptură:

- ***Despărțirea Iordanului*** (1)
- ***Vindecarea apelor Ierihonului*** (2)
- Uciderea tinerilor batjocoritori de către cei 2 urși. (3???)
- ***Umplerea gropilor cu ape și transformarea ei în sânge*** (cel puțin în percepția moabiților). (4)
- ***Înmulțirea untdelemnului văduvei cu datorii***. (5)
- Nașterea unui fiu Sunamitei (6???)
- ***Învierea acestui fiu*** (7)
- ***Vindecarea ciorbei și a celor ce au mâncat din ea***. (8)
- ***Înmulțirea pâinilor*** (9)
- ***Vindecarea lui Naaman de lepră***. (10)
- ***Ridicarea la suprafața apei a fierului de la secure scufundat*** (11)
- ***Orbirea sirienilor*** (12).

Am pus semnul întrebării la unele evenimente. Într-adevăr, ca să putem număra minunile, trebuie să definim minunea, ceea ce e destul de dificil. Este o numărătoare făcută cu aproximație a lucrărilor miraculoase făcute de Domnul prin Elisei. Am subliniat însă (cu bold și italic) doar acele acte care se încadrează în definiția clasică a unei minuni, și am avea 10 minuni. Definiția clasică vizează intervenția supranaturalului în lumea oamenilor, intervenția care este dincolo de legile naturale.

Să numărăm acum la Ilie:

- Oprirea ploii (1???)

- *Înmulțirea făinii și untdelemnului* (2)
- *Învierea fiului văduvei din Sarepta* (3)
- *Coborârea focului peste jertfă.* (4)
- Revenirea ploii (???) (5)
- *Ilie aleargă înaintea carului lui Ahab.* (6)
- *Ilie nu mănâncă 40 de zile și 40 de nopți, și nici nu doarme.*(7)
- *Ilie coboară de 2 ori foc din cer peste vrăjmașii săi.* (8)
- *Despărțirea Iordanului.* (9)
- Răpirea lui Ilie la cer (???10)

Și la Ilie am subliniat cele 5 minuni care au fost probabil numărate de cei care au afirmat că prin Elisei s-au realizat de două ori mai multe minuni decât prin Ilie, adică prin Elisei $5 \times 2 = 10$ minuni și prin Ilie 5 minuni. Dar cred că numărătoarea este subiectivă. E adevărat că prin Elisei s-au făcut mai multe minuni punctuale de tipul înmulțirii untdelemnului, dar se uită faptul că:

- Ilie a oprit ploaia 3,5 ani.
- Untdelemnul înmulțit de Domnul prin Ilie a fost înmulțit în fiecare zi vreo 2 ani de zile etc.

Cred că e nedrept să spunem că prin Elisei s-a manifestat o măsură dublă de supranatural decât prin Ilie. Da, cum spuneam, numărul minunilor punctuale pare a fi ceva mai mare, dar în nici un caz de două ori mai mare. Deși numărarea minunilor celor doi nu ne-a condus la o concluzie clară, putem învăța ceva din această abordare. Compararea lucrării lui Ilie cu cea a lui Elisei ne poate fi de folos pentru a înțelege la ce anume se referă acea măsură dublă de putere despre care discutăm acum, în cap.2.

Manifestarea supranaturalului nu pare a fi un răspuns complet la întrebarea noastră, dar nu înseamnă că aceasta nu surprinde o fațetă a răspunsului. Iată ce spune Elisei în fața Iordanului: „*Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?*” Și lovește apele care se despart în două. Domnul Dumnezeul lui Ilie era cu el și Și-a manifestat puterea și prezența printr-o minune.

Îmi vine în minte să propun următorul răspuns. Duhul luca cu putere prin Ilie pentru mântuirea lui Israel. Această putere se oglindea în mai multe lucruri:

- În mijlocirea lui Ilie care ținea în loc mânia lui Dumnezeu

- În impactul modelului vieții lui Ilie asupra proorocilor și poporului
- În autoritatea și impactul mesajelor predicate, vestite de Ilie
- În minunile operate de Domnul prin Ilie
- În descoperirile și înștiințările divine primite de împărat și popor prin Ilie.
- etc....

Poate nu ar trebui să ne referim doar la una din toate aceste fațete, ci să le avem în vedere pe toate. Ilie era un vas prin care s-a revărsat îndurarea Domnului în multe feluri și după nevoile poporului. Poate Elisei, ca vas al îndurării, a fost un vas de două ori mai larg decât Ilie, și prin el s-a revărsat mai multă îndurare decât prin Ilie peste popor, și această îndurare s-a revărsat în mod divers și după nevoile poporului din vremea sa. Poate estimarea se face doar de sus și nu poate fi făcut de noi comparând numărul de minuni sau de predici, rugăciuni etc. din viața celor doi.

Revenim la tema minunilor și a manifestării supranaturalului prin viața slujitorilor Domnului. Deși nu este singurul aspect și nici cel central al lucrării lor, este totuși unul important. Prin Ilie se fac minuni. Elisei care primește o măsură dublă din duhul lui Ilie, face și el multe minuni. Iată ce ni se spune despre Moise:

- „În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Niciunul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile pe care l-a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări, și în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel.” (Deut.34:10-12)

Unicitatea lui Moise este argumentată de autor mai întâi prin apropierea relației sale față de Domnul și apoi prin numărul minunilor făcute de Dumnezeu prin el. Deci și facerea de minuni este un aspect important. Doar Ilie și Elisei se apropie (dar fără să-l depășească pe Moise) în ce privește numărul și mărimea minunilor. Singurul care-l depășete este doar ISUS. Isus îl depășește atât în ce privește apropierea relației cu Domnul, cât și numărul și mărimea minunilor operate de Domnul prin El. Și minunile, deși nu reprezintă cel mai important aspect al lucrării lui Isus, reprezintă un aspect important al acesteia. Iată ce ne spune Isus:

- „Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.” (Ioan 15:24)

Evanghelia lui Ioan ne mai spune:

- „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe *alte semne* care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea *au fost scrise* pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui.” (Ioan 20:30,31)

Semnele au fost importante. Totuși în Evanghelia după Ioan vedem că mai important decât minunile este Logosul viu. Cuvântul vestit de Isus era mai important și avea un impact mai mare decât minunile. Și minunile erau făcute la Cuvântul Său și aveau scopul precis să întărească adevărul mesajului Său. Minunile sunt importante, dar sunt le planul doi. Pe planul întâi este Logosul și minunile slujesc Acestuia.

În Fapte, Domnul face mari semne și minuni prin apostoli. Și în special, prin Petru și Pavel, cei doi stâlpi ai Bisericii, Domnul abundă cu minuni. Apostolii se roagă:

- „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi *să vestească Cuvântul Tău* cu toată îndrăzneala, și întinde-ți mâna ca să *se facă tămăduiri, minuni și semne* prin Numele Robului Tău celui Sfânt, Isus!” (Fapte 4:29,30).

În rugăciunea lor, Logosul e pe primul loc, dar și minunile sunt menționate ca fiind importante. În Fapte 9, Petru vindecă un olog și toată cetatea Lida se întoarce la Domnul. Domnul întărește autoritatea lui Petru în Fapte 9, prin minuni înainte ca acesta să devină agentul schimbării în cap.10 când duce Evanghelia la Neamuri (vezi comentariul pe Fapte 9-12).

Marcu își încheie astfel Evanghelia:

- „Duceți-vă în toată lumea *și propovăduiți Evanghelia* la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. *Iată semenele care vor însoți* pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile pe bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa.”
- „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și *au propovăduit pretutindeni*. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.” (Marcu 16:15-30)

Observăm aceeași ordine: mai întâi Logosul, și apoi semnele care-L întăresc.

Când Pavel vorbește de darurile Duhului Sfânt în 1 Cor.12-14, menționează darul minunilor și tămăduirilor ca unul din darurile în care în mod generos le oferă Bisericii Sale. În

Apoc.11, cei doi prooroci în confruntarea cu Anticristul, fac multe semne înaintea întregului pământ.

Mare atenție la extreme. Domnul NU afirmă că facerea de minuni este un cec în alb pe care îl oferă Bisericii Sale. Domnul nu va face mereu și în orice loc vindecări și semne. Semnele vor însoți Cuvântul. Pavel nu a făcut peste tot minuni, și nici Petru și ceilalți apostoli. Darul tămăduirii nu este pentru toți credincioșii, ci doar pentru unii dintre aceștia. Isus Însuși nu a făcut nici o minune până la începerea lucrării sale publice. Domnul este dispus să facă minuni pentru a întări Cuvântul Său, dar le face UNEORI și nu tot timpul și după o agendă bine stabilită. Cei 2 prooroci vor face mari semne în acei 3,5 ani, dar nu vor face acele minuni și înainte. Elisei a început să facă minuni după răpirea lui Ilie la cer, iar Moise la 80 de ani! De asemenea au fost mari credincioși ca David și Avraam care au avut un mare impact asupra istoriei, dar nu au fost consacrați ca făcători de minuni. David nu face nici-o minune. Nici despre marele Samuel nu ni se spune că ar fi fost un făcător de minuni. De asemenea, deși importantă, facerea minunilor e pe locul 2. Pe locul 1 este vestirea Logosului prin faptă și prin vorbă! Și apoi minunile susțin acest Logos de pe locul întâi. Atenție la extrema celor care consideră că minunile sunt un cec în alb pe care Domnul l-a dat Bisericii și că oricine, oricând poate și trebuie vindecat dacă are credință și neglijează agenda divină asupra facerilor minunilor. Adesea Domnul intervine cu minuni în perioade de apostazie. Prezența minunilor poate interveni ca un har suplimentar într-o perioadă de mare împietrire. Uneori nu este nevoie de minuni și Domnul încurajează principiul: „**Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!**” Atenție și la extrema care afirmă că toți credincioșii trebuie să facă minuni. Ea nu este biblică. Darul tămăduirii este doar pentru unii, ne spune Pavel în 1 Cor.12-14. Nu trebuie să alergăm idolatru după darurile duhovnicești, ci să IUBIM și să fim disponibili pentru lucrarea Duhului care împarte darurile după cum voiește.

Dar extremele nasc extreme. Atenție și la extrema total reticentă față de minuni și supranatural. Ea merge până acolo încât să afirme că manifestările miraculoase au fost valabile **doar** pentru secolul întâi pentru a sprijini nașterea creștinismului. Consecința este că orice manifestare miraculoasă din prezent este de natură demonică. Nu găsesc în Scriptură pasaje explicite care să afirme că aceste manifestări au fost valabile doar pentru secolul 1. Nici nu puteau exista aceste pasaje de vreme ce creștinii din sec.1 credeau că vor prinde în viață revenirea Domnului. Epistolele lui Pavel ne vorbesc despre Biserică în general și nu doar despre Biserica primului secol. Principiile epistolelor sale sunt valabile pentru Biserică de-a lungul secolelor. Istoria Bisericii a înregistrat manifestare de minuni care au sprijinit și nu contrazis Logosul. Dumnezeu poate include pe agenda sa minuni în orice secol. Uneori, pare să nu includă prezența minunilor. Reforma și trezirile spirituale din Anglia și America, nu sunt însoțite de multe minuni. Totuși au fost treziri spirituale reale și oamenii s-au întors la Logos, L-au crezut și L-au ascultat. Atenție deci la RETICENȚA nejustificată, la reticența care nu se naște din adevăr, ci din reacția la o extremă. Uneori, reticența și necredința noastră poate împiedica facerea de minuni din partea Duhului (Vezi Marcu 6: 5-6). Dar și goana idolatră după minuni ne poate duce

pe un teren minat al duhurilor de rătăcire. Deci, mare atenție la echilibru! Ce ar însemna echilibru? Pe scurt: pe primul loc să fie LOGOS-ul: vestirea Lui prin viața și cuvintele noastre. Apoi să așezăm la locul lor celelalte lucruri, pe plan secundar și cu scopul sprijinirii minunilor Logos-ului. Să nu fim nici idolatri, dar nici reticenți cu privire la facerea de minuni. Să acceptăm că Domnul încă lucrează prin minuni, să avem curajul să ne rugăm în anumite situații pentru ele, și să fim disponibili să fim vasul prin care Domnul ar putea face în anumite vremuri minuni pentru întărirea Logosului. Să respectăm întru totul agenda Lui.

Cred că o lumină deosebită o aduce profeția din Maleahi cap.4. Dar înainte de a o aduce în discuție, trebuie să analizăm puțin tiparele profetice din viața lui Ilie. Dumnezeu creionează prin viața sfinților Săi tipare profetice și îndeosebi, tipare mesianice. De aceea, cărțile istorice erau incluse în canonul ebraic în cărțile profetice. Luca ne vorbește despre Scriptură ca fiind formată din Lege, **Profeți** și Psalmi (legea se referea clar la primele 5 cărți scrise de Moise, iar Psalmii fiind prima carte din calupul celor poetice și de înțelepciune, denumeau generic întreg acest calup. Deci, cărțile istorice și cele scrise de profeții consacrați, formau secțiunea denumită: *Profeții*). Și de multe ori, același segment de istorie creionează mai multe tipare profetice. Așa se întâmplă și în cazul istoriei lui Ilie.

După cum am mai discutat, Ilie este în primul rând o prefigurare a lui Mesia. El este primul om după Moise care ne aduce aminte de proorocia din Deut.18, care anunță venirea acelui prooroc ca Moise. Avem 3,5 de ani de oprire a ploii, finalizați cu succesul de pe Carmel și apoi cu respingerea lui Ilie și cu depresia și vindecarea de aceasta („moartea și învierea” lui Ilie), și cu alegerea lui Ilie de a continua să mijlocească. Ilie este înălțat la cer, dar dă o măsură îndoită din puterea sa lui Elisei, care continuă pe pământ ceea ce începuse el. Se anticipează astfel, lucrarea publică a Mântuitorului, care după 3,5 ani de minuni și semne, culminează cu acel Carmel teologic de la Ierusalim (facerea de rușine și închiderea gurilor mai marilor lui Israel). După acest succes însă, Isus este respins și urmărit pentru a i se lua viața. Isus moare și înviază, este înălțat la dreapta Tatălui și Își continuă funcția de Mijlocitor. El revarsă Duhul Sfânt peste Biserica Sa, care Îi continuă lucrarea pe pământ și căreia, Isus Îi promite că va face lucrări mai mari decât a făcut El. Deci Ilie, urmat de Elisei, prefigurează pe Isus, urmat de Biserica Sa.

Dar Ilie îl prefigurează și pe Ioan Botezătorul. Ilie este cel care pregătește lucrarea lui Elisei, care primește o măsură îndoită din duhul lui Ilie. La fel, Ioan Botezătorul pregătește lucrarea Unuia mai mare decât el: Isus. Acest tipar profetic este susținut de celebrele profeții din Maleahi:

*1. „Iată, voi trimite **pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor.***

2. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului.

3. *El va șede, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.*
4. *Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară.*
5. *Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor.*
6. *Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți.”*

(Maleahi 3:1-6)

1. *„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.*
2. *Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițetii din grajd.*
3. *Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor.*
4. *Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci pentru tot Israelul!*
5. *Iată, vă voi trimite **pe prorocul Ilie** înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.*
6. *El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:1-6)*

Evangheliile ne învață că această profeție s-a împlinit prin lucrarea lui Ioan Botezătorul:

9. *„Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: „Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți.”*
10. *Ucenicii I-au pus întrebarea următoare: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”*
11. *Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.*
12. *Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are*

să sufere și Fiul omului din partea lor.”

13. Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul.”

(Matei 17:9-13)

1. „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

2. După cum este scris în prorocul Isaia: „Iată, trimit înaintea Ta pe solul Meu, care Îți va pregăti calea...

3. Glasul celui ce strigă în pustie: „Pregățiți calea Domnului, neteziți-I cărările”,

4. a venit Ioan care boteza în pustiu, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor.”

(Marcu 1:1-4)

9. „Pe când se coborau de pe munte, Isus le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut, până va învia Fiul omului dintre cei morți.

10. Ei au păstrat în ei lucrul acesta și se întrebau între ei ce să însemne învierea aceea dintre cei morți.

11. Ucenicii I-au pus următoarea întrebare: „Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină întâi Ilie?”

12. El le-a răspuns: „Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile; tot așa după cum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătimească mult și să fie defăimat.

13. Dar Eu vă spun că Ilie a și venit, și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el.”

(Marcu 9:9-13)

12. „Zaharia s-a înspăimântat, când l-a văzut; și l-a apucat frica.

13. Dar îngerul i-a zis: „Nu te teme Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.

14. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui.

15. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale.

16. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor.

17. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.”

(Luca 1:12-17)

18. „Ucenicii lui Ioan au dat de știre învățătorului lor despre toate aceste lucruri.

19. Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi și i-a trimis la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

20. Aceștia, când s-au înfățișat înaintea lui Isus, I-au zis: „Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine să Te întrebăm: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

21. Chiar în clipa aceea, Isus a vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de duhuri rele, și multor orbi le-a dăruit vederea.

22. Și, drept răspuns, le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.

23. Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.”

24. După ce au plecat trimișii lui Ioan, Isus a început să spună noroadelor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?

25. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi și cei ce trăiesc în desfătări sunt în casele împăraților.

26. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc.

27. **El este acela despre care este scris: „Iată, trimit pe solul Meu înaintea feței Tale, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”**

28. Vă spun că dintre cei născuți din femei, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu, este mai mare decât el.

29. Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan;

30. dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui.

31. Cu cine voi asemăna, dar, pe oamenii din neamul acesta? Și cu cine seamănă ei?

32. Seamănă cu niște copii care stau în piață și strigă unii către alții: „V-am cântat din fluiet, și

n-ați jucat; v-am cântat de jale, și n-ați plâns.”

33. În adevăr, a venit Ioan Botezătorul, nici mâncând pâine, nici bând vin, și ziceți: „Are drac.”

34. A venit Fiul omului, mâncând și bând, și ziceți: „Iată un om mândăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor.”

35. Totuși Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei.”

(Luca 7:18-35)

19. „Iată mărturisirea făcută de Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebe: „Tu cine ești?”

20. El a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Hristosul.

21. Și ei l-au întrebat: „Dar cine ești? Ești Ilie?” Și el a zis: „Nu sunt!” „Ești proorocul?” Și el a răspuns: „Nu!”

22. Atunci i-au zis: „Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?”

*23. „Eu”, a zis el, „**sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului!”**, cum a zis proorocul Isaia.”*

24. Trimișii erau din partea fariseilor.

25. Ei i-au mai pus următoarea întrebare: „Atunci de ce botezi dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?”

26. Drept răspuns, Ioan le-a zis: „Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.

27. El este Acela care vine după mine – și care este înaintea mea – eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii Lui.”

(Ioan 1:19-27)

Sunt mai multe observații interesante:

- Se subliniază că profeția din Maleahi despre Ilie nu are în vedere reîncarnarea lui Ilie sau venirea lui Ilie în persoană. Profeția se referă la un prooroc în duhul și puterea lui Ilie, după cum îi descoperă îngerul lui Zaharia. Ioan Botezătorul însuși spune că NU ESTE

ILIE în persoană, așa cum credeau cărturarii că va veni efectiv Ilie. Și ucenicii par să conștientizeze pe Muntele Schimbării la Față, că Ilie este în slavă și nu va mai reveni pe pământ. Mântuitorul le confirmă că profeția din Maleahi cap.4 s-a împlinit prin Ioan Botezătorul, care deși nu era Ilie, era un prooroc ca acesta.

- Mântuitorul pare să confirme că Ilie a creionat un dublu tipar: pe de o parte prefigurându-l pe acel prooroc care va pregăti calea Domnului, iar pe de altă parte prefigurându-l pe Mesia Însuși. Când Mântuitorul afirmă: „*El le-a răspuns: „Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile; tot așa după cum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătimească mult și să fie defăimat.”*” (Marcu 9:12), El face mai întâi o paralelă între Ilie și Sine. Și ideea că Ilie va așeza din nou toate lucrurile se potrivește mai degrabă lui Mesia decât lui Ioan Botezătorul. Este o provocare să înțelegem la ce se referă Mântuitorul prin expresia: „*și va așeza din nou toate lucrurile*”. Traducerea NIV spune: „*va restaura toate lucrurile*”. Atunci de ce este scris că Fiul Omului trebuie să sufere mult și să fie respins? În traducerea NIV paralela între Ilie și Mesia-Isus este și mai clară. Ilie Îl prefigurează pe Mesia, pe Cel care va restaura toate lucrurile. Dar totuși, de ce se scrie că Mesia va suferi mult? Mântuitorul îi provoacă pe ucenicii să înțeleagă cele două fațete ale lucrării Sale, și că profețiile mesianice se împlinesc în mai multe faze. În prima fază se vor împlini profețiile despre suferințele lui Mesia, și în a doua fază, profețiile despre restaurarea tuturor lucrurilor de către Mesia. Dar dacă profețiile mesianice au avut două faze de împlinire, și conceptul de venire a Domnului din Vechiul Testament se referă și la prima și la a doua venire, atunci nu e posibil ca profeția despre acel Ilie care va pregăti venirea Domnului să aibă și ea două faze de împlinire?

Petru confirmă că momentul ***așezării din nou a tuturor lucrurilor*** va avea loc la a doua venire a lui Mesia:

19. *„Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare*

20. *și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,*

21. *pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.*

22. *În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un Prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.*

23. *Și oricine nu va asculta de Proorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.”*

24. De asemenea toți proorocii, de la Samuel și ceilalți, care au urmat după el și au vorbit, au vestit zilele acestea.

25. Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” (Fapte 3:19-25)

- Marea problemă teologică a lui Israel în sec.1 era că ei erau focalizați doar pe a doua fază de împlinire a profețiilor mesianice, dar neglijau cu totalitate prima fază care se referea la suferințele și patimele lui Mesia. Și aici bate și Mântuitorul când le spune ucenicilor: „E adevărat că trebuie să vină Ilie care va așeza din toate lucrurile” (a doua fază de împlinire a profețiilor mesianice). Dar totuși, de ce este scris că Fiul Omului trebuie să sufere mult (prima fază de împlinire a profețiilor mesianice)?
- Pasajul din Luca 7, realizează o paralelă între lucrarea lui Ilie și cea a lui Ioan Botezătorul. Lucrarea lui Ilie are impact asupra poporului (vezi reacția de pe Carmel a poporului – finalul cap.18 din 1 Împ.), dar nu și asupra mai marilor lui Israel (Ahab și Izabela și ceilalți conducători). Izabela cere moartea lui Ilie. Ahab este de acord. Poporul rămâne sub autoritatea mai marilor lui Israel și nu duce până la capăt procesul pocăinței. Așa a fost și cu Ioan Botezătorul. Lucrarea sa a reușit să trezească poporul din apostazie. Poporul primește botezul pocăinței. Dar mai marii lui Israel, nu. Cărturarii și fariseii îl pun la îndoială pe Ioan Botezătorul și nu fac nimic pentru a-l scăpa de mânia lui Irod. Irod, la cererea soției sale, îi taie capul. Poporul rămâne sub autoritatea mai marilor lui Israel și nu duce până la capăt procesul pocăinței. Și așa s-a întâmplat și în timpul lucrării lui Isus. Ea a trezit poporul, dar nu și pe mai marii lui Israel. Aceștia l-au omorât, iar poporul a ales să se lase dus în rătăcire de autoritățile pământești din Israel.
- Profețiile mesianice din Maleahi cap.3, Maleahi cap.4 și din Isaia cap.40 au în vedere doar prima venire a lui Mesia, sau ambele etape ale venirii Sale? Din limbajul textului, sunt mai multe detalii care creionează tabloul celei de-a doua veniri decât tabloul primei veniri. Mai degrabă se insistă pe aducerea judecății de către Mesia decât pe suferințele lui Mesia. Și de aici marea provocare: Oare Maleahi cap.3, Maleahi cap.4, și Isaia cap.40 nu s-au împlinit doar în parte prin lucrarea lui Ioan Botezătorul? Ele s-au împlinit doar în parte, prin prima venire a lui Mesia, aceasta este cert. Ele se vor împlini în mod plinar la a doua venire. Dar profeția legată de Ilie se referă doar la prima venire sau este și ea o profeție cu două faze de împlinire? Oare profeția referitoare la Ilie joacă acea cadență a celor două faze de împlinire ca și profeția-mamă din Maleahi cap.4 din cadrul căreia face parte?
- Oare Apoc.11 să confirme că profeția din Maleahi cap.4 are două faze de împlinire?

1. „Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.
2. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.
3. Voi da celor doi martori ai mei să proorocească, **îmbrăcați în saci, o mie două sute șaiszeci de zile.**
4. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.
5. Dacă umblă cineva să le facă rău, **le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor;** și, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
6. Ei au putere **să închidă cerul**, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; și au putere **să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie**, ori de câte ori vor voi.
7. Când își vor isprăvi mărturisirea lor, **fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.**
8. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.
9. Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.
10. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor înveseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chinuseră pe locuitorii pământului.
11. Dar, după cele trei zile și jumătate, **duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut.**
12. **Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.**
13. În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.”

(Apoc.11:1-13)

- Sunt foarte multe asemănări între lucrarea lui Ilie și cea a celor 2 prooroci din Apocalipsa. Cei doi prooroci ne aduc aminte de Moise și Ilie, de modul în care aceștia au înălțat Numele Domnului prin semne și mari minuni. Moise (alături de Aaron) a făcut mari semne în Egipt în fața lui Faraon, care se declara pe sine Dumnezeu. Ilie face minuni în Israel în fața lui Ahab, un împărat apostat. Dar în Apoc.11, scena semnelor și minunilor este întreg pământul. Confruntarea nu este cu Faraon, ci cu Anticrist. Și la urgii asistă și neamurile, și Israel, și Biserica apostată și rămășița credincioasă. Este ultimul Carmel al istoriei când Domnul înalță pentru ultima dată Numele Său înainte de a aduce judecata finală. Este ultimul har și ultima chemare a cerului către pământ înainte de revenirea Domnului pe nori. Iar lucrarea celor 2 prooroci este după tiparul lucrării lui Moise (care este condensată în 3,5 ani de la chemarea lui Israel din Egipt până în Numeri 14, când poporul este lepădat și începe perioada celor 38 de ani de perindare și așteptare în pustie), după tiparul celor 3,5 ani de lucrare a lui Ilie, după tiparul celor 3,5 ani de lucrare publică a lui Ioan Botezătorul și după tiparul celor 3,5 ani de lucrare publică a Mântuitorului. Lucrarea celor 2 prooroci este atât de mare încât avem nevoie de Moise, Ilie și Ioan Botezătorul la un loc, care nu reușesc singuri să creioneze profilul lucrării lor. La cei 3 este adăugat și tiparul lucrării Mântuitorului pentru ca profilul să fie complet. Este vorba de Carmelul final al istoriei. Dacă Domnul a dat mult har prin Moise înălțând Numele Lui înainte ca judecata să vină peste Egipt, dacă a dat mult har prin Ilie înainte ca judecata să vină peste Israel, dacă a dat mult har prin Ioan Botezătorul și Isus înainte ca judecata să vină peste evreii din primul secol, cât har este dispus să ofere Domnul pentru ULTIMA chemare către ÎNTREG pământul înainte de judecata FINALĂ? Un har atât de mare încât lucrările publice ale lui Moise, Ilie, Ioan Botezătorul și Isus împreună pot prefigura Carmelul final al istoriei.

- **Moise:**

- *3,5 ani...mari semne și urgii în Egipt*
- *Înalță pe Domnul deasupra zeilor Egiptului*
- *Mijlocitorul – oprește judecata Domnului!*
- *I se revelează slava Domnului la Horeb!*
- *Aparent fără rod: Israel se împietrește (Num.14)!*
- *Continuă să mijlocească până la sfârșitul vieții!*
- *Rămășița- Iosua și noua generație!!!!*
- *Sfârșit special al lucrării....moare la porunca Domnului...nu i se găsește trupul.*

- **Ilie:**

- *3,5 ani...mari semne și urgii în Israel*
- *Înalță pe Domnul deasupra lui Baal!*
- *Mijlocitorul – oprește judecata Domnului!*
- *I se revelează slava Domnului la Horeb!*
- *Aparent fără rod: Israel se împietrește!*
- *Continuă să mijlocească până la capăt!*
- *Rămășița- Elisei și noua generație!!!!*
- *Sfârșit special al lucrării....răpit la cer!*

- **Isus, acel prooc ca Moise și Ilie!**

- *3,5 ani...mari semne și **minuni** în Israel*
- *Mijlocitorul – **ia asupra** Sa judecata Domnului!*
- *Înalță pe Domnul deasupra **Dumnezeului fals al Fariseilor***
- ***El este slava Domnului** de la Horeb!*
- *Succes în confruntarea publică cu mai marii lui Israel (**Carmelul teologic**)*
- *Încercarea **de după Carmel**: Israel rămâne împietrit și vrea să îi ia viața. **Moare și înviază!***
- *Retrimis în lucrare ca **Mare Preot în ceruri** !*
- *Rămășița (Biserica) continuă lucrarea Sa pe pământ.*

- **Cei 2 prooroci din Apoc.11:**

- *3,5 ani...mari semne și urgii peste tot pământul*
- *Înalță pe Domnul deasupra lui Anticrist și proorocului mincinos!*
- *Au o relație specială cu Domnul*

- *Aparent fără rod: tot pământul se împietrește!*
  - *Continuă să mărturisească până la capăt!*
  - *Viața le este păzită în mod miraculos 3,5 ani*
  - *Victorioși în Carmelul final al istoriei*
  - *După Carmel însă, sunt omorâți de fiară*
  - *Sfârșit special al lucrării....înviază în fața vrăjmașilor lor și sunt răpiți la cer!*
- Prin cei 2 prooroci, Domnul reeditează lucrarea Mântuitorului, dar de data aceasta o face publică, în văzul întregului pământ. Adevărurile despre Isus, vestite de cei 2 prooroci, se împlinesc în însăși viața lor în fața întregului pământ: mesajul lui Isus, moralitatea Sa, puterea de a face minuni, protecția specială, moartea, învierea și înălțarea sunt manifestate din nou prin cei 2 prooroci. Este ca și cum Domnul readuce în scenă Evanghelia lui Isus, scena fiind acum întreg pământul. Ce părea un basm de adormit copiii de peste 2000 de ani în urmă, cu teme fantastice de genul: minuni, intervenție divină, Logosul viu, moarte, înviere și înălțare, se demonstrează în văzul tuturor a fi cât se poate de adevărat. E ultima strigare de pocăință către pământ. E demonstrația finală. După ea vine judecata finală!
  - Iată de ce putem emite ipoteza că a doua fază de împlinire a profeției din Maleahi 4 se va împlini odată cu împlinirea profeției din Apoc.11. La fel cum înainte de prima venire, calea Domnului a fost pregătită de Ioan Botezătorul, care a venit în duhul și puterea lui Ilie, la fel a doua venire este pregătită de lucrarea a 2 prooroci care vin în duhul și puterea lui Ilie. Și trebuie să recunoaștem că profeția din Maleahi cap.4, prin limbajul ei, ne trimite cu gândul mai degrabă la a doua venire, decât la prima venire. Să o recitim din nou:

13. „Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: „Ce-am spus noi împotriva Ta?”

14. Ați zis: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?”

15. Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu, și scapă!”

16. Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.

17. *Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, **în ziua pe care o pregătesc Eu**. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care-i slujește.*

18. *Și veți vedea din nou **atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește.***”

Capitolul 4

1. *„**Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde,** zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.*

2. *Dar **pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeeii din grajd.***

3. *Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, **în ziua pe care o pregătesc Eu,** zice Domnul oștirilor.*

4. *Aduceți-vă aminte de **Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci pentru tot Israelul!***

5. *Iată, vă voi trimite **pe proorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricosată.***

6. *El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, **la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!**” (Maleahi 3:13-4:6)*

- Este adevărat că Ioan Botezătorul (conform Noului Testament, a împlinit profeția din Maleahi 4, vezi Matei 17:9-13), venind înainte de prima venire, a venit și înainte de a doua venire, deci și înainte de ziua Domnului când Domnul va arde în foc pe toți cei păcătoși. Dar acest lucru nu exclude și existența unei a doua faze de împlinire a profeției. Apocalipsa 11 ne sugerează că există o a doua fază de împlinire a profeției. Omenirea va vedea o lucrare de tipul celei a lui Ilie și înainte de a doua venire a Domnului.
- Este interesantă expresia din Luca 1 despre Ioan Botezătorul: „**el va veni în duhul și puterea lui Ilie**”. Dar Ioan Botezătorul nu face nici o minune. Deci duhul și puterea lui Ilie NU se referă în mod direct la manifestările supranaturale. Duhul și puterea lui Ilie se pot manifesta ȘI prin supranatural, dar nu acolo trebuie căutată esența ei. Supranaturalul este doar o formă posibilă de operare. Puterea înseamnă altceva. Dacă Ioan Botezătorul nu se aseamănă cu Ilie în ce privește facerea de minuni, atunci în ce anume se aseamănă? Ilie a reușit ca într-o perioadă de apostazie, de apogeu al împietririi, să trezească poporul din moarte spirituală. Poporul a rămas sub autoritatea mai marilor lui Israel, idolatri și

necredincioși, dar el a fost cercetat de lucrarea lui Ilie. Ei au strigat pe Carmel: „Domnul e Dumnezeu!” și au ucis proorocii lui Baal. Deci Ilie a reușit să creeze o undă de șoc într-un popor al lui Dumnezeu extrem de împietrit. Ioan Botezătorul reușește același lucru. În scrierea sa, războaiele iudeilor împotriva romanilor, Iosephus Flavius descrie și istoria lui Israel din anul 165 î.H. (răscoala Macabeilor și eliberarea Ierusalimului de sub Antioh Epifanes IV) până în vremea lui Ioan Botezătorul. Asemănările cu istoria lui Israel de la Ieroboam la Ilie sunt izbitoare. Israel se adâncește din ce în ce mai mult în întuneric spiritual. Idolatria nu mai este vizibilă (închinarea la alți zei), dar este la fel de prezentă. Sub masca religiozității, Israel este rob de bani și putere, de lumea aceasta. Noii împărați sunt asasinii împăraților dinaintea lor. Spiritul lui Omri, Zimri reînvie în Israel. Se duce o luptă acerbă pentru putere. Se fac crime, se minte, se fac alianțe cu puterile păgâne, se cumpără cu bani funcția de mare preot și alte funcții. Împărații își omoară mamele, copiii, soțiile pentru a-și păstra tronul. Și întreg poporul este dominat de spiritul de a avea acum și aici. M-am înfiorat când am citit aceste pagini de istorie și am înțeles pentru prima dată cât de mare era întunericul spiritual din Israel de la începutul sec. I. Evangheliștii fac o radiografiere atât de precisă cu privire la starea spirituală a lui Israel. Iar Isus nu este prea aspru și nici nu greșește când le spune: **„Aveți de tată pe diavolul. El este mincinos și ucigaș de la început”**. Poporul lui Israel era un popor de ucigași și mincinoși ca Israelul din vremea lui Ahab. De aceea este absolut incredibil că Ioan reușește să electrizeze un asemenea popor. Mulțimile veneau la Iordan să primească botezul pocăinței vestit de Ioan. A fost realmente o imensă și nesperată minune. Și Ioan a reușit acest lucru fără nici o minune. Doar prin modelul vieții, rugăciune și predicare. Ioan și-a lărgit inima așa de mult încât harul lui Dumnezeu a putut aduce trezire și deșteptare într-un popor atât de împietrit. Deci puterea și duhul lui Ilie s-ar referi mai degrabă la măsura harului pe care Domnul o revarsă către un popor apostat pentru trezirea sa spirituală. Și cred că același lucru îl cere și Elisei. Da, la Elisei și la Isus Însuși, această putere s-a manifestat și prin minuni. Dar minunile sunt doar o formă de manifestare. Duhul lui Ilie se referă la puterea harului care se revarsă pe pământ. Aceasta va face și minuni dacă va fi nevoie, respectând agenda divină a minunilor. De exemplu, la finalul istoriei, cei 2 prooroci vor face mari minuni. Puterea lui Ilie din ei va opera și minuni, căci agenda divină de la finalul istoriei va include și minuni.

Acum putem reveni la cererea lui Elisei. Ea are în vedere acea măsură a harului lui Dumnezeu care opera prin Ilie spre binele lui Israel. De ce cere o măsură îndoită? Poate pentru că a sa credință a fost foarte mare, chiar mai mare decât a lui Ilie. Sau poate pentru că era conștient că, după respingerea mărturiei lui Ilie, poporul s-a împietrit și mai mult și e nevoie de o măsură și mai mare de har. Ilie este conștient că Elisei cere un lucru greu și îi dă de înțeles că nu ține de el, ci de Domnul să răspundă cererii lui. Cartea 1 Împărați începe cu oferta pe care i-o face Domnul lui Solomon: **„Cere ce vrei să-ți dau!” (1 Împ.3:5)**. Cartea 2

Împărați începe cu oferta pe care Domnul, prin Ilie, i-o face lui Elisei: „**Cere ce vrei să-ți fac, înainte să fiu luat de la tine.**”(2 Împ.2:9). Cererile sunt însă diferite. Solomon cere înțelepciune și Domnul i-o dă imediat. Elisei cere altceva: el cere o măsură îndoită din duhul lui Ilie. Ilie nu i-o dă imediat. El știe că este un lucru greu ce cerea Elisei. De ce? Pentru că Elisei nu cerea doar un dar (darul înțelepciunii sau darul să facă minuni), ci Elisei cerea ca puterea harului care lucra prin Ilie spre binele lui Israel să lucreze de două ori mai mult prin el. Ori, după cum am discutat deja în cap.19, această măsură depindea de mărimea vasului. Ilie știa că Domnul este generos și dispus să răspundă acestei cereri, dar nu știa dacă Elisei este acel vas suficient de larg, ca să încapă o asemenea măsură a harului. Solomon primește un dar, Elisei primește mai mult de atât. Și el primește ce a cerut pentru că era copt, pentru că făcea cererea în urma unui proces de pregătire, de modelare și de teste luate. Nu oricine ar fi putut face cererea lui Elisei, și nu oricine ar fi făcut cererea ar și fi primit răspunsul pozitiv. Mărimea vasului va limita mereu răspunsul Domnului la o asemenea cerere. Un exemplu foarte bun îl găsim în 2 Împ.13:14-25. La moartea lui Elisei, împăratul Ioas încearcă să facă ce făcuse Elisei când Ilie pleca la ceruri. Elisei este de acord, și îl pune pe Ioas să tragă cu arcul, săgeți de izbăvire pentru Israel. Ioas trage însă doar de 3 ori și se oprește. Iată răspunsul lui Elisei:

- „Trebuia să lovești de 5 sau de 6 ori: atunci ai fi bătut pe Sirieni până i-ai fi nimicit, acum îi vei bate doar de trei ori.”

Oferta era generoasă, dar vasul Ioas era mic. El a limitat măsura harului pentru Israel. Și testul era a lui Ioas. Elisei nu îi poate șopti la examen să tragă mai multe săgeți. La fel și Ilie, nu îi poate șopti lui Elisei să îl urmeze și nici ce să ceară de la el. Elisei însă ia testul și se dovedește a fi un vas suficient de mare pentru ca prin el să lucreze un har dublu ca al lui Ilie. Dar oare acest har a fost mai mare pentru că Elisei a avut o credință mai mare sau pentru că a trăit într-o perioadă de apostazie mai mare? Sau poate ambele variante sunt adevărate. Elisei a operat cu o măsură dublă din duhul lui Ilie. Dar duhul era cel al lui Ilie. Mi-e greu să spun că Elisei a avut o credință mai mare ca a lui Ilie. În cele din urmă, Ilie este cel răpit la cer, este cel care apare pe Muntele Schimbării la Față, și este cel ce va veni înainte de ziua Domnului (vezi Maleahi cap.4). Și avem relația Ilie-Elisei care creionează două tipare profetice:

- (1) Pe de o parte, Ioan Botezătorul urmat de Isus (mai mare ca Ioan)
- (2) Pe de altă parte, Isus (mai mare ca Biserica) urmat de Biserică (care face lucrări mai mari ca ale lui Isus, dar din pricina Lui).

Primul tipar ar favoriza interpretarea că Elisei a avut o credință mai mare decât a lui Ilie, dar al doilea tipar se armonizează cu interpretarea că Ilie este marele Deschizător de drumuri, iar Elisei, discipolul care culege din roadele învățătorului său. Poate studiind lucrarea lui Elisei, vom găsi noi detalii care să ne ajute să înțelegem mai bine raportul Ilie-Elisei.

Oare a fost necesar ca Ilie să fie răpit la cer pentru ca Elisei să poată primi o măsură dublă din duhul lui Ilie? Aș sugera că a fost mai degrabă o sincronizare. Elisei a fost copt și pregătit să primească o asemenea putere atunci când Ilie era răpit la cer. Sincronizarea creionează tiparul profetic al trimiterii Duhului Sfânt către Biserică după înălțarea lui Isus la cer. Este foarte sugestiv că Elisei cere o măsură dublă din duhul lui Ilie, iar Ilie își aruncă de sus mantaua sa care este apoi îmbrăcată de Elisei. În ce privește realitatea Rusaliilor, era necesar ca Isus să plece pentru a trimite Duhul Sfânt. Iată câteva pasaje care ilustrează acest lucru:

37. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: **„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.**”

38. **Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”**

39. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.”

(Ioan 7:37-39)

12. **„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl;**

13. **și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.**

14. **Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.**

15. **Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.**

16. **Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;**

17. **și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.**

18. **Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.**

19. **Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”**

(Ioan 14:12-19)

5. **„Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întreabă: „Unde Te duci?”**

6. **Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima.**

7. **Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu,**

Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.

8. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.

9. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine;

10. În ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea;

11. În ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.

12. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.

13. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.

14. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”

(Ioan 16:5-14)

Din perspectiva lui Isus, era necesar ca El să plece pentru ca să le poate trimite Mângâietorul. Ba chiar era mai bine pentru ei. Deci moartea, învierea, înălțarea și proslăvirea Fiului Omului face posibilă trimiterea Mângâietorului. Duhul Sfânt lucra și în vechime. Dar după proslăvirea lui Hristos se inaugurează o nouă etapă a lucrării Duhului Sfânt pe pământ. Duhul Sfânt lucrează cu mai multă putere prin poporul lui Dumnezeu? Ce înseamnă această nouă putere și de ce se manifestă doar după proslăvirea Fiului Omului? Nu sunt întrebări ușoare. Am încercat câteva posibile răspunsuri atunci când am studiat Fapte cap.2 (vezi comentariul pe cartea Fapte). Viața de ascultare perfectă a omului Isus, ispășirea păcatelor lumii, împlinirea profețiilor vechi-testamentare, dezvăluirea tainei ascunse din veșnicie în Dumnezeu, toate acestea deschid un nou canal de binecuvântare din cer spre pământ. E lesne de înțeles că Duhul poate lucra cu mai multă putere ca în vechime. Fiecare om credincios deschide un izvor de binecuvântare pentru pământ. Izvorul de har e pe măsura credințioșiei sale. Dar cât de mare trebuie să fie izvorul de har deschis de ascultarea desăvârșită și până la moarte a lui Isus? Romani 5 ne spune că este mai mare decât izvorul de blestem deschis de Adam:

- 12. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...
- 13. (Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege.
- 14. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o

icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.

- 15. Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi **cu mult mai mult** harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți.
- 16. Și darul fără plată nu vine ca prin acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul a adus osândă; dar darul fără plată, venit în urma multor greșeli, a adus o hotărâre de iertare.
- 17. Dacă deci prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, **cu mult mai mult cei ce primesc**, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos!)
- 18. ...Astfel, dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.
- 19. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.
- 20. Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo **harul s-a înmulțit și mai mult;**
- 21. pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.”

(Romani 5:12-21)

În lumina principiului mijlocitorului oglindit în viața lui David și viața lui Ilie, este foarte clar de ce după proslăvirea lui Isus, Duhul poate lucra cu mult mai multă putere pe pământ. Isus a fost un VAS fără margini care a deschis un izvor fără margini de binecuvântare a pământului. Canalul deschis între cer și pământ de mijlocitorul Isus, este atât de mare, încât este suficient de încăpător pentru a treia persoană a Trinității: Duhul Sfânt. În ce sens puterea Duhului este mai mare în Noul Legământ? Pe scurt, este mai mare pentru că:

- Oferă un nou har în **cunoașterea lui Dumnezeu** prin Hristos (Ioan 16:13-15, Efeseni cap.3)
- **Dovedește cu mai multă putere vinovăția lumii** prin Evanghelia lui Isus (Ioan 16:8-11)
- Inundă **mai profund inima** credincioșilor (Ioan 14:17)

- Se oferă cu generozitate *fiecărui* credincios, și nu mai este nevoie de mijlocitori, fiecare având prin Duhul intrare slobodă la Tatăl (Ef.2:18, Evrei 8:6-11, Evrei 10:19-22, 1 Cor.2:6-16). Fiecare este un preot al Domnului! (Petru cap.2:5-11)
- Se naște *minunea Trupului lui Hristos* (Biserica Universală) format din Biserici locale (trupuri locale) răspândite în întreaga lume, în orice neam și orice cultură. Duhul umple cu daruri mădularile Trupului și lucrează în mod tainic și minunat în și prin fiecare comunitate de credincioși. (1 Cor.12, Efeseni cap.2-3, Romani 12 etc.).

În această lumină putem explora cuvintele lui Isus adresate ucenicilor: „*Adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face și altele mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl și ori ce veți cere în Numele Meu voi face pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.*”

Lucrări mai mari ca ale lui *Isus*? Cum ar fi posibil? Cine ar putea trăi mai curat ca El? Cine ar face mai multe minuni ca El? Cine ar predica cu mai multă putere ca El? Cine ar putea deschide un izvor de har mai mare decât cel deschis de El? Cu siguranță nimeni! Atunci, ce înseamnă lucrări mai mari ca ale Lui? Înainte de versetul de mai sus, Isus le spune: „*Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...*”(Ioan 14:11-12..) Și Isus abordează o temă similară în alte pasaje ale Evangheliei:

- 33. „*Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit pentru adevăr.*”
- 34. *Nu că mărturia pe care o primesc Eu vine de la un om; dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți.*
- 35. *Ioan era lumina care este aprinsă și luminează, și voi ați vrut să vă înveseliți câțeva vreme la lumina lui.*
- 36. *Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.*
- 37. *Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu l-ați auzit niciodată glasul, nu l-ați văzut deloc fața;*
- 38. *și Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El.*
- 39. *Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”*

(Ioan 5:33-39)

24. „Iudeii L-au înconjurat și I-au zis: „Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit.”

25. „V-am spus”, le-a răspuns Isus, „și nu credeți. **Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine.**

26. Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele.

27. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.

37. Dacă nu fac **lucrările Tatălui Meu**, să nu Mă credeți.

38. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar **lucrările acestea**, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine, și Eu sunt în Tatăl.””

(Ioan 10:24-27,37-38)

Este destul de clar că Isus are în vedere în Ioan 14:11-12 aceleași lucrări despre care vorbește în cap.5 și în cap.10 din Evanghelie. Dar la ce anume se referă aceste lucrări? Putem adăuga și pasajul din Ioan 15:22-24:

- 22. „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor.
- 23. Cine Mă urăște pe Mine urăște și pe Tatăl Meu.
- 24. Dacă n-aș fi făcut între ei **lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut**, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.”

Isus face lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut înainte de El, și apoi promite urmașilor Săi că ei vor face lucrări mai mari decât cele făcute de El. La ce se referă Isus? E adevărat că, după plecarea lui Isus, se inaugurează realitatea Trupului lui Hristos în care Duhul lucrează cu o nouă putere, și a cărei misiune este transculturală și care măturisește deschis lumii, taina lui Dumnezeu revelată în Hristos și prin care se vor naște din nou milioane de suflete. Oare în acest sens Biserica va face lucrări mai mari? Și oare lucrarea se definește ca fiind mai mare și în raport cu vasul care o generează? Isus, Fiul lui Dumnezeu, face o înviere din morți. Petru, un om păcătos, dar mântuit prin har, face o înviere din morți. Lucrarea lui Petru poate fi considerată mai mare căci măreția este că minunea se face printr-un vas așa de mic și slab cum este omul Petru. Pe când, nu este de mirare că pe Fiul Îl ascultă și marea și valurile!

Noua etapă din lucrarea Duhului este marcată printr-un eveniment special la Rusalii. Și de aici întrebări:

- Reprezintă Rusaliile un eveniment unic și irepetabil care marchează inaugurarea Trupului lui Hristos?
- Sau Rusaliile reprezintă un eveniment repetabil, el însemnând o trezire spirituală, o nouă putere de manifestare a Duhului de care poate avea parte orice generație?

Pasajele din Ioan îmi sugerează unicitatea evenimentului. Dar acest lucru nu înseamnă că Rusaliile nu pot creiona și tiparul unor treziri spirituale pe care Domnul le poate face în poporul Său în fiecare generație. Este interesant să interpretăm Rusaliile ca împlinire a profeției din Ioel pe care o citează Petru:

- 14. „Atunci Petru s-a sculat în picioare, cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!
- 15. Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.
- 16. Ci aceasta este **ce a fost spus prin proorocul Ioel:**
- 17. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise!
- 18. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor prooroci.
- 19. **Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ**, sânge, foc și un vârtej de fum;
- 20. soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, **înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.**
- 21. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”
- 22. Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți;
- 23. pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.
- 24. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu

era cu putință să fie ținut de ea.

- 25. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.
- 26. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde:
- 27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.
- 28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.”
- 29. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.
- 30. Fiindcă David era prooroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,
- 31. despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul Lui nu va vedea putrezirea.
- 32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.
- 33. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu **și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.**
- 34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,
- 35. până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”
- 36. Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

(Fapte 2:14-36)

Iată cum apare profeția în cartea Ioel cap.2 și 3:

18. „Domnul a fost plin de râvnă pentru țara Lui și S-a îndurat de poporul Său.

19. Domnul a răspuns și a zis poporului Său: „Iată, vă trimit grâu, must și untdelemn proaspăt, ca să vă saturați de ele, și nu vă voi mai face de ocară între neamuri.

20. ***Voi depărta de la voi pe vrăjmașul de la miazănoapte***, îl voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu, îi voi împinge partea dinainte a oștirii lui în marea de răsărit și coada oștirii în marea de apus; iar duhoarea lui se va ridica în sus, și mirosul lui de putregai se va înălța în văzduh, căci s-a crezut grozav.

21. Nu te teme, pământule, ci bucură-te și înveselește-te, căci ***Domnul face lucruri mari!***

22. Nu vă temeți, fiare de pe câmp, căci islazurile pustiului iarăși vor înverzi, pomii își vor da roadele, smochinul și vița își vor da rodul lor.

23. Și voi, copiii ai Sionului, bucurați-vă și înveseliți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.

24. Ariile se vor umple de grâu, vor geme tocitoarele și teascurile de must și de untdelemn,

25. vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, lelec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.

EVENIMENT 1:

26. Veți mânca și vă veți sătura, ***și veți lauda Numele Domnului, Dumnezeuului vostru care va face minuni cu voi, și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!***

27. ***Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară.***

EVENIMENT 2:

28. După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa vise, și tinerii voștri vor avea vedenii.

29. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.

EVENIMENT 3:

30. Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum;

31. soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge,

EVENIMENT 4:

înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

32. **Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.** Căci mântuirea va fi pe

muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.”

Capitolul 3

1. „Căci iată că **în zilele acelea** și în vremurile acelea, **când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului**,
2. voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea.
3. Au tras la sorți pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă și au vândut fata pe vin, și l-au băut.
4. Ce vreți voi cu Mine, Tirule și Sidonule, și toate ținuturile filistenilor? Vreți să-Mi răsplătiți vreo faptă sau să faceți ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru.
5. Mi-ați luat argintul și aurul, și cele mai bune odoare ale Mele și le-ați dus în templele voastre.
6. Ați vândut pe copiii lui Iuda și ai Ierusalimului copiilor grecilor, ca să-i depărtați din țara lor.
7. Iată că îi scol în locul în care i-ați vândut și voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru.
8. Voi vinde copiii lui Iuda pe fiii și fiicele voastre, și ei îi vor vinde Sabeenilor, un neam depărtat; căci Domnul a vorbit.”
9. Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie toți oamenii de război!
10. Fiarele plugurilor voastre prefăceți-le în săbii, și cosoarele, în sulite! Cel slab să zică: „Sunt tare!”
11. Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile dimprejur, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi!
12. „Să se scoale neamurile și să se suie **în valea lui Iosafat!** Căci acolo voi șede să judec toate neamurile dimprejur.
13. Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci

linurile sunt pline, și tociitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!”

14. Vin grămezi-grămezi **în valea judecății**, căci **ziua Domnului este aproape**, în valea judecății.

15. **Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea.**

16. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, **de se zguduie cerurile și pământul.** Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel.

17. „Și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt. Ierusalimul însă va fi sfânt, și nu vor mai trece străinii prin el.”

18. **În vremea aceea**, va picura must din munți și va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieși, de asemenea, din Casa Domnului și va uda valea Sitim.

19. „Egiptul va ajunge pustiu, Edomul va ajunge un pustiu sterp, din pricina silniciei făcute împotriva copiilor lui Iuda, al căror sânge nevinovat l-au vărsat în țara lor.

20. ***Dar Iuda va fi veșnic locuit, și Ierusalimul, din neam în neam.***

21. ***Le voi răzbuna sângele pe care nu l-am răzbunat încă, dar Domnul va locui în Sion.***”

La fel ca în Maleahi cap.4, profeția ne trimite cu gândul la a doua venire a Domnului. Profeția anunță acea zi în care Domnul va mântui pentru totdeauna pe Israel și va judeca toate neamurile și va pedepsi toți vrăjmașii poporului Său. Când am studiat Isaia, am comentat pe larg cum se vor împlini aceste profeții la a doua venire a lui Hristos. Dar Petru citează din Ioel și vede profeția împlinindu-se la Rusalii, imediat după prima venire a lui Hristos. Am învățat însă, că în profeții, cele două venituri ale lui Mesia sunt adesea suprapuse. Pe de o parte ni se sugerează că este o singură lucrare a lui Mesia (deși în două etape sau cu două fațete), iar pe de altă parte, ni se sugerează că a doua etapă va avea loc imediat după prima. Petru se aștepta ca venirea Domnului să aibă loc în timpul vieții sale. Din această perspectivă, profețiile vizau UN SINGUR eveniment: venirea lui Mesia, întâi ca Miel de jertfă și apoi IMEDIAT ca Judecător. De-abia noi asistăm la o distanță de timp așa de mare între cele două venituri, și acest lucru ne aduce provocări în interpretarea profețiilor mesianice.

Profeția din Ioel vizează cel puțin 4 evenimente:

1. Israel va fi mântuit în mod miraculos și va ști că Yahwe este Domnul.
2. Duhul Domnului se va revărsa în mod special peste Israel.
3. Vor fi mari semne în ceruri și pe pământ.

4. Va veni ziua Domnului, când Domnul va judeca toate Neamurile în valea lui Iosafat.

În ce ordine vor avea loc aceste evenimente? Profetia introduce un DUPĂ ACEEA între evenimentul 1 și 2 și un ÎNAINTE între even.3 și even.4, dar nu știm sigur dacă evenimentul 3 este DUPĂ even.2. Am avea deci:

1. Israel va fi mântuit în mod miraculos și va ști că Yahwe este Domnul.

DUPĂ ACEEA

2. Duhul Domnului se va revărsa în mod special peste Israel.

???????

3. Vor fi mari semne în ceruri și pe pământ.

ÎNAINTE

4. Va veni ziua Domnului, când Domnul va judeca toate Neamurile în valea lui Iosafat.

Evenimentul 2 și 3 vor fi concomitente sau unul după altul?

În lumina cărții Isaia, profetia se referă la întoarcerea finală la Domnul a poporului Israel, care după ce se va întoarce la Dumnezeu, va fi mântuit în mod miraculos, va primi Duhul Sfânt în baza Noului Legământ, și va declanșa a doua venire a lui Hristos care va nimici toate Neamurile. Israel va fi proslăvit alături de Biserică și vor domni în veci de veci alături de Hristos. Întrebarea mea este la fel ca în Maleahi cap.4:

- Rusaliile reprezintă doar o primă fază de împlinire a profetiei din Ioel despre revărsarea Duhului, sau împlinirea completă și definitivă a acestui aspect al profetiei se va împlini plenar de-abia la a doua venire a Domnului?

Observăm că profetia se referă la revărsarea Duhului peste Israel. Și să nu uităm că în Fapte 2, cei peste care s-a revărsat Duhul, erau în marea lor majoritate evrei. Iar Petru are o surpriză alături de ceilalți evrei creștini, când în Fapte 11, Duhul se revărsă în același mod peste Neamuri. Petru știa bine din Ioel că profetia vizează poporul Israel, la fel cum și promisiunea Noului Legământ era tot pentru Israel (vezi Ieremia 31). Și profetia din Ieremia 31 are în vedere tot contextul întoarcerii lui Israel de la finalul istoriei, înainte de a doua venire a lui Hristos. Astfel, Ioel 2 și Ieremia 31, se împlinesc parțial în primul secol pentru evrei, și se vor împlini plenar la pocăința finală a națiunii Israel. Surpriza pe care o face Domnul este, că înainte de pocăința finală a lui Israel, revărsă minunatele Sale promisiuni făcute poporului evreu (revărsarea Duhului, Noul Legământ) cu mare generozitate peste Neamuri. Pavel ne explică acest lucru în Ef.cap.3. Aceasta era o taină pe care Domnul nu o descoperise cu claritate în vechime,

dar a făcut-o acum cunoscută apostolilor și proorocilor Săi (vezi Efeseni cap.3). Surpriza lui Petru din Fapte 11, când Duhul se revarsă și peste Neamuri este într-un fel îndreptățită, căci Ioel anunță revărsarea Duhului peste Israel și nu peste Neamuri. În Ioel 2 și 3, Neamurile sunt judecate din pricina răului făcut lui Israel. Deci se pare că un nou Rusalii va avea loc peste poporul evreu înainte de a doua venire a Domnului. Însă profeția din Ioel 2, în prima fază de împlinire, s-a împlinit atât cu privire la evrei cât și cu privire la Neamuri. Dar a doua fază de împlinire va avea în vedere și Neamurile? Oare va fi un nou Rusalii peste Biserică împuternicind-o pentru mărturia pe care trebuie să o depună la final de istorie? Găsim vreun indiciu pentru acest lucru în cartea Apocalipsa? Nu găsim deocamdată acest indiciu. Și fără un indiciu nou testamentar, nu este legitim să construim mai departe.

În lumina a tot ce am comentat până acum este mai ușor să răspundem la întrebarea: De ce îl răpește Domnul pe Ilie la cer? Iată câteva posibile răspunsuri.

- Domnul îi dă acest har ca o răsplată pentru credințioșii și râvna sa.
- Domnul dovedește așa cum a făcut-o prin răpirea lui Enoh, că moartea poate fi învinsă, că moartea nu este sfârșitul, și că există cer și că există certitudinea ajungerii acolo pentru cei credințioși.
- Creionează tiparul înălțării la cer a Mântuitorului și apoi al revărsării Duhului Sfânt peste Biserică.
- Oferă sens cuvintelor lui Pavel că rămășița credințioasă de la sfârșitul istoriei va fi răpită la cer și nu va gusta moartea. Ce s-a întâmplat în trecut, se mai poate repeta în istorie. Despre răpirea lui Enoh nu ni se dau multe detalii. Dar autorul ne descrie în cap.2 din 2 Împ. Că, efectiv un car de foc și niște cai de foc l-au luat pe Ilie și l-au dus către ceruri. Într-un mod asemănător va avea loc și răpirea Bisericii (vezi 1 Tes.cap.4b).

Răpirea lui Ilie anticipează deci, atât înălțarea la cer a Mântuitorului, cât și răpirea Bisericii la finalul istoriei. De ce lucrarea lui Ilie pe pământ se încheie prin răpirea la cer și de ce lucrarea Bisericii se încheie la fel? Am încercat să răspundem la această întrebare atunci când am studiat 1 Tes. cap.4. Domnul dorește o biruință totală. Ori, cel din urmă vrăjmaș care va fi învins, va fi moartea. Și ce biruință mai mare asupra morții ar putea fi decât răpirea la cer a rămășiței celor credințioși după cum este scris:

- „Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: ***Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte?***” (1 Cor.15:54-55)

Mai sunt câteva lucruri de spus despre puterea pe care o primește Elisei. Am spus că el primește această putere nu peste noapte, ci în urma unui proces de formare și modelare. În urma acestui proces, apare un ultim test și un element declanșator și el primește această nouă putere, pe care o primește deodată, într-o clipă. Avem deci următoarele etape:

- Îndelungul proces al formării, modelării și ucenicizării
- Ultimul test: cum se va raporta la înștiințarea că Ilie va fi răpit?
- Elementul declanșator: rugămintea făcută în momentul răpirii lui Ilie.
- Primirea unei puteri noi care marchează o nouă etapă în lucrarea lui Elisei.

Sunt daruri care le poți primi fără muncă, dar sunt puteri noi care le primești după o perioadă îndelungată de testare și formare. E importantă și formarea, dar și finalul ei. Elisei luptă până la capăt. El parcursese formarea. Mai avea de luat un ultim test. Anii de formare erau baza, dar și ultimul test era important. Fără el nu se putea face trecerea în noua etapă de slujire a Domnului.

Ne aducem aminte și de Saul. Iată ce îi spune Samuel:

- „Duhul Domnului va veni peste tine, vei prooroci și vei fi prefăcut într-un alt om.” (1 Sam.11:6)

După îndelungi perioade de consecvență și modelare, apar marile SALTURI spirituale. Pe baza trecutului, apare un element deosebit care, asemenea unei trambuline, ne așează pe noi înălțimi spirituale. Trambulina ar fi toată formarea din trecut, iar elementul declanșator ar fi impulsul spiritual care oferă balans trambulinei. Să fim consecvenți PÂNĂ LA CAPĂT. Uneori, trudem din greu pentru consecvența spirituală și nu vedem mari schimbări. Dar nu se știe dacă nu cumva chiar AZI, ne vom întâlni cu elementul declanșator al noii etape de slujire. Poate chiar AZI, căutând niște măgărițe pierdute, ne vom întâlni cu Samuel? Poate chiar azi Ilie va fi gata să ne aruce mantaua sa de sus? Elisei a fost consecvent până la capăt și a intrat în noua etapă de slujire în care-l dorea Domnul. Poate prin inconsecvența noastră, noi înșine ÎNTÂRZIEM noua etapă de slujire pe care ne-o dorim? Fii deci consecvent și fii așa PÂNĂ LA CAPĂT!

Vindecarea apelor Ierihonului

- 2:19-22 -

Elisei este noul Mijlocitor care Îl convinge pe Domnul să se reîntoarcă în țară după răpirea Mijlocitorului Ilie la cer. În loc să vină peste țară focul din cer anunțat de cap.1, în țară vine o nouă revărsare de har. Urmează un șir de minuni prin care Domnul face o nouă risipă de har chemând poporul la pocăință. Harul lui Dumnezeu nu se epuizase. Era nevoie însă de un nou mijlocitor, de un nou vas cu o credință specială, ca a lui Ilie (cu duhul lui Ilie), prin care să se poată revărsa îndurarea Domnului peste popor. Acest vas al harului este Elisei. Prima minune este semnificativă: apele Ierihonului sunt vindecate. Dar Ierihonul era simbolul blestemului și judecării lui Dumnezeu, și era cetatea care nu trebuia rezidită niciodată și trebuia să rămână ruină pentru totdeauna. Rezidirea ei a însemnat sfidarea lui Dumnezeu și aducerea blestemului peste constructorul cetății care a plătit cu întâiul născut și cu ultimul născut. Apele rele din Ierihon erau un semn al blestemului care era asupra acestei cetăți. Unele traduceri ne sugerează că apele rele afectau nașterea de copii. Din pricina apei femeile nu ar fi putut rămâne însărcinate sau sarcinile ar fi fost afectate. Blestemul rostit de Iosua viza copiii celui care va rezidi cetatea. Cei care locuiau în cetate se aflau încă sub incidența blestemului lui Iosua, căci și ei alegând să locuiască aici sfidau verdictul lui Dumnezeu rostit prin Iosua. Drept consecință și copiii locuitorilor cetății erau afectați din pricina blestemului rostit de Iosua. Elisei însă, prin Cuvântul Domnului, vindecă apele Ierihonului. Semnificația este copleșitoare: prin acest gest Domnul ridică efectiv blestemul rostit tot de Domnul de peste cetate, și Domnul Însuși validează existența acestei cetăți. Elisei nu doar că aduce har în țară, dar aduce un har imens, Harul este atât de mare încât însăși cetatea blesemată este răscumpărată de sub blestemul lui Iosua și primește dreptul să existe fără a mai fi bântuită de asprele pedepse ce decurgeau din blestemul lui Iosua. Ce har ! Ce minune! Dacă Ierihonul a putut fi iertat și răscumpărat, atunci înseamnă că există har și speranță pentru întreaga țară! Întreaga țară putea fi iertată și mântuită! Iosephus Flavius în cartea în care descrie războaiele dintre Iudei și Romani descrie într-un capitol apele de la Ierihon aducând aminte și de minunea făcută de Elisei. Și ce descrie el este fantastic. Acele ape nu doar că erau ape bune de băut, dar apele Ierihonului reprezentau în primul secol o bogăție a vieții, un complex de izvoare cu tot felul de proprietăți benefice (ape termale, ape minerale, ape vindecătoare etc.). Apele de la Ierihon au devenit un spațiu al vieții și vindecării, oamenii venind acolo pentru a se trata de diferite boli. Harul e mai mare decât judecata! Harul e mai mare decât pedeapsa! Harul nu doar a vindecat apele rele, dar le-a transformat în ape dătătoare de viață. Acesta este harul care se înmulțește mai mult decât fărădelegea, acesta este harul care nu doar că iartă, dar înalță, restaurează, transformă, transfigurează, generează un bine mai mare decât răul dinainte! Elisei vindecă apele aruncând sare. Levitic ne învață că sarea se arunca peste JERTFĂ și nici-o jertfă nu putea fi fără sare. Prin acest simbol, Elisei le aduce aminte că iertarea este posibilă doar în vaza JERTFEI. Iertarea are în spate un preș, o jertfă, o cheltuială. Dar cheltuiala și-o asumă Domnul. Am văzut că nu doar ziditorul cetății a intrat sub incidența blestemului lui Iosua, ci și

toți locuitorii cetății, toți cei care au validat reconstrucția cetății. Dar Însuși Domnul validează reconstrucția cetății, și astfel Însuși Domnul intră sub incidența propriului blestem care spunea clar că cel ce reconstruiește Ierihonul trebuie să plătească cu întâiul său născut...Care a fost prețul plătit de Domnul pentru răscumpărarea Ierihonului de sub blestemul lui Iosua?

- *Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii făcându-se blestem pentru noi – fiindcă este scris: Blestemat este oricine este atârnat pe lemn, pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit. (Gal.3:13-14)*

Dumnezeu a plătit cu prețul întâiului Său născut, singurului Său fiu, răscumpărarea Ierihonului de sub blestemul lui Iosua, și răscumpărarea noastră a tuturor de sub blestemul Legii. Iertarea este minunată, dar ea nu poate avea loc fără SARE, fără JERTFĂ. În spate este un preț. Și Doamne, ce mare este prețul! Dar prețul este plătit în întregime de Domnul. Noi, suntem chemați doar să pășim prin credință în spațiul harului și să ne bucurăm de o mântuire așa de mare!!!!

Pedepsirea a 42 de tineri din Betel

- 2:32-25 -

Există un contrast izbitor între minunea de la Ierihon și nimicirea tinerilor de la Betel. Oare harul era disponibil numai pentru Ierihon și nu și pentru Betel? Și Betelul era un loc al fărădelegii unde fusese ridicat vițelul de către Ieroboam. Dar nu putem spune că Ierihonul era mai prejos. Betelul avea dreptul să existe și nu plana nici un blestem istoric asupra cetății. Dacă harul a fost disponibil pentru Ierihon, cu siguranță că era disponibil și pentru Betel, și pentru orice alt loc al țării. Dar la Betel nu are loc o manifestare a harului ci o manifestare a judecății. 42 de copii sau tineri după o altă traducere au organizat un fel de manifestație publică pentru a-l batjocori pe Elisei. Dacă 42 din tineri au murit uciși de cei 2 urși, înseamnă că ei erau vreo 70-80 în total. Deci nu erau la joacă, ci se pare că s-au adunat special pentru a-l batjocori pe Elisei. Se pare că Elisei era chel. Ei au luat mai întâi în derâdere acest aspect fizic al Mijlocitorului. Dar ei au ironizat și istoria ridicării la cer a lui Ilie. Când ei îi spun: Suie-te, pleșuvule!, ei îi cer în batjocură lui Elisei să se suie și el la cer ca Ilie dacă este un prooroc al Domnului. Ei doreau spectacol, sau mai degrabă ridiculizau înălțarea lui Ilie la cer. Ne aducem aminte că în cap.1 soldații îi poruncesc lui Ilie SĂ COBOARE la împărat. Acum tinerii din Betel îi cer Mijlocitorului să SE SUIE la cer. Dar în ambele situații, cererile sunt făcute cu dispreț și ironie și au la bază o nerecunoaștere și respingere a Mijlocitorului. Mijlocitorul însă se coboară și se ridică la cer doar la porunca Domnului. Și Mijlocitorul nu poate fi batjocorit și nici ironizat. El este singura speranță a țării. El este singurul motiv pentru care Domnul nu nimicește țara. Din pricina lui, Domnul mai rămâne în țară. El este VASUL prin care îndurarea Domnului se revarsă pe pământ. De aceea, respingerea Mijlocitorului înseamnă respingerea HARULUI, respingerea ultimei oferte a Domnului. Nu poate urma decât judecata. Domnul vrea ca Israel să știe acest lucru. Și astfel, oștenii care vor să-i facă rău lui Ilie și îl disprețuiesc sunt nimiciți prin foc din cer. Tinerii din Betel care batjocoresc pe Elisei sunt omorâți de furia a 2 urși. În mod cert cele două istorii au străbătut tot Israelul. Tot Israelul a aflat ce se întâmplă cu cei care disprețuiesc Mijlocitorul. Și este important că la Betel sunt niște copii, tineri sau adolescenți. Chiar și copiii și adolescenții au nevoie de Mijlocitori, și ei nu sunt scutiți de pedeapsă dacă resping Omul din pricina căruia Domnul amână judecata peste întreaga țară. Este sugestiv că lucrarea lui Elisei începe prin vindecarea apelor Ierihonului și prin nimicirea celor 42 de copii/tineri de la Betel. Elisei este un vas al harului, dar dacă el este respins nu poate urma decât judecata. Mai întâi se revarsă oferta HARULUI. Dar dacă ea este respinsă va URMA JUDECATA. Și într-adevăr, asemenea acelor tineri din Betel tot Israel nu se va pocăi în urma lucrării lui Elisei. Astfel, după lucrarea harului a lui Elisei va urma după cum vom vedea JUDECATA. Între Ierihon și Betel este o mare diferență. Diferența nu constă în neprihănirea cetățitorilor, căci ambele cetăți sunt locuri ale fărădelegii. Diferența a constat în raportarea la mijlocitor. Locuitorii din Ierihon l-au întâmpinat pe Elisei cu cinste și respect și i-au cerut ajutorul. Locuitorii din Betel au organizat o manifestație de copii pentru batjocorirea Mijlocitorului. Iată de ce prima cetate are parte de un

mare har, iar a doua de o aspră pedeapsă. Pedeapsa nu a fost doar asupra copiilor și asupra familiilor și rudelor acestora. Moartea a 42 de copii aduce doliu într-o întreaga cetate.

Elisei se duce apoi pe Carmel unde pare să fie principalul său loc de ședere. Dar apoi se duce la Samaria, acolo unde era împăratul. Câștigarea inimii împăratului era un element cheie în trezirea națiunii.